

УИЛЯМ МОРИСЪН ЛЕКУВАНЕ

Превод от английски: Дона Карлайл, 1974

chitanka.info

Тя се събуди, но не почувствува желание да разбере къде се намира.

Най-напред се появи усещането, че съществува, че е жива, когато би трябвало да е мъртва; след това — съзнанието, че болката е станала пълновластна господарка на тялото. Боляха я ръцете, боляха я краката. Тя се опита да ги вдигне и откри, че те не ѝ се подчиняват. Опита се да свие пръсти и също не можа. Тя беше парализирана: нито един мускул не ѝ се подчиняваше.

Наоколо цареше мрак и мълчание — мракът беше пълен, а мълчанието абсолютно. Безмълвието беше толкова пълно, че внушаваше страх. Нито намек за звук. Преди това тя се намираще на космически кораб, но сега не се чуваха никакви обичайни звуци: нито стържене, нито удари на метал върху метал, нито гласът на Фред, нито дори бавният ритъм на собственото дишане.

Беше необходима цяла минута, за да може тя да разбере защо не чува нищо; а когато разбра, не можеше да повярва. Но скоро ѝ стана ясно, че не греша: безмълвието цареше поради това, че е оглушала. Стана ѝ ясно и друго: мракът е така непрогледен поради това, че е ослепяла.

И още една мисъл: защо след като чувства болка в ръцете и краката си, не може да ги движи? Тя гонеше от себе си отговора, но непреодолимо, макар и бавно, той придобиваше в ума ѝ ясни очертания: тя съвсем не е парализирана. Тя не може да движи ръцете и краката си поради това, че е лишена от тях.

Когато това достигна до нея окончателно, тя изпадна в безсъзнание — съзнанието ѝ търсеше забрава, тъй като забравата изглеждаше като път към смъртта.

Пробуди се против волята си. Отчаяно, с всички сили се опита да не мисли и да не чувства. Но въпреки това мислите се раждаха: защо е жива? Защо не е загинала при сблъскването?

Фред сигурно е загинал. Астероидът се появи съвсем неочаквано: да се избегне сблъскването беше невъзможно. Чудо е, че тя се е спасила, ако това може да се нарече спасение. И беше абсолютно невероятно това чудо да се е повторило и с Фред.

Така е по-добре. На Фред няма да му се налага да подтиска тръпката на ужас, като я гледа, и няма да трябва да се вълнува от това,

какво е станало с него самия. Той винаги е бил красавец и за него да се види осакатен и обезобразен би било равносилно на смърт.

Трябва да намери начин да отиде след него, да се самоубие. Разбира се, това е много трудно, когато нямаш нито ръце, нито крака и нямаш възможност да научиш къде се намираш и какво те обкръжава. Тя си помисли: „Трябва просто да напрегнеш волята си, да се заставиш да умреш. Умри, безпомощен отрязък, прекъсни мъчението, умри, умри, умри!“

Но така и не умря и след известно време ѝ дойде нова мисъл: кой е прибрал нейното осакатено тяло, спрял е кръвоизлива, започнал е да лекува раните ѝ, оставяйки я между живите? Кой и защо?

Измина цяла вечност и тя отново заспа.

Събуждайки се, тя чу глас:

— По-добре ли се чувствувате?

„Чувам! — мислено изкрещя тя. — Какъв странен глас, с такъв необикновен акцент. Да си представя такова нещо сама никога не бих могла — значи не съм глуха! А може би не съм и сляпа? Може би това просто е бил кошмар и...“

— Зная, че не можете да ми отговорите.

Чий е този глас? Не е на мъж, но не е и на жена. Странно хрипкав, но с ясна артикулация; монотонен, но приятен. Лекар? Но откъде би могъл да се вземе той?

— Вашият мъж също е жив. За щастие и той, и вие попаднахте при нас веднага след настъпването на смъртта.

За щастие? Обхвана я ярост. „По-добре да бяхте ни оставили да умрем! Стига ми и това, че съм останала жива аз — безпомощна, саката, зависеща за всичко от другите. Но да зная, че е останал жив и Фред, да зная, че ще ме види такава, каквата съм сега, е непоносимо до ужас... Не, това няма да понеса. Върнете ми речта и първото, за което ще помоля, е да ме убияте! Не искам да живея!“

— Възможно е желанието да умрете, което сега изпитвате, да ви напусне, когато научите, че способността да използвате крайниците си и осезателните органи ще ви бъде върната. За това ще е необходимо известно време, но съмнения в резултата няма.

Що за нелепица! Обещават ѝ невъзможното. Разправят си, за да ѝ повдигнат духа, както това е прието при лекарите. Говорят си, да ѝ вдъхнат мъжество, да я ободрят. Обаче съвсем не си заслужава да се

бори — няма да ѝ стигнат сили за това. По-бързо да умре, само по-скоро да е!

— Вероятно вече сте разбрали, че аз не съм онова същество, което бихте нарекли човек. Но това не трябва да ви тревожи: за мен не представлява никакво затруднение да ви възстановя в този вид, който самата вие бихте сметнали за правилен.

Тя знаеше: съществуват извънземни цивилизации, които не познават понятието красота. А при други цивилизации дори то и да съществува, красотата няма нищо общо с човешката. Няма ли да сметне съществото, говорещо с нея, че е напълно възстановена, като я снабди с ръце, крака и очи, но същевременно ѝ придаде вид на страшилище?

Тя никога не бе можала да разбере защо Фред се ожени за нея. Може би тя се отделяше с това, че от всички познати му жени единствено тя не беше красавица. А може би в неговия избор се криеше дори известна жестокост? Може би на него му е бил необходим някой не много уверен в себе си, някой, на чиято привързаност да може да разчита при всякакви обстоятелства? Тя си спомни колко втрещено се случваше да ги гледат хората — мъж красавец и некрасива жена, а след това си шепнеха, открито удивлявайки се, как той е могъл да се ожени за нея. На Фред това му харесваше, тя беше готова да се закълне, че му харесваше.

Да, на него просто му е необходима некрасива жена. Сега ще има направо безобразна. Ще му подхожда ли такава?

Неусетно тя заспа, задавайки си тези въпроси. След това се разбуждаше и заспиваше отново и отново — много пъти. А след това отново чу гласа и за свое удивление откри, че може да му отговаря. Бавно, несигурно, понякога с мъчително усилие, но тя можеше да говори отново.

— Ние работим върху вас — каза ѝ гласът. — Всичко върви добре.

— Как изглеждам?

— Още незавършена.

— Сигурно съм отвратителна?

Последва пауза.

— Не, съвсем не сте безобразна. За мене — не. Просто още не сте завършена.

— Моят мъж имаше съвсем друго мнение.

— Не зная какво е било мнението на вашия мъж. Вероятно той не е свикнал да вижда незавършени живи същества. Възможно е той да изпадне в ужас дори от собствения си вид. Виждате ли, в известен смисъл аз експериментирам. Не се тревожете, моля ви, няма да ви превърна в страшилище — аз зная достатъчно добре биология. Наистина за това, как са устроени човеците, зная по-малко. Знанията, с които разполагам за тези неща, съм почерпил предимно от вашите книги и при това открих, че във вашите книги има някои неточности. Поради това ми се налага да действам бавно и внимателно.

— Това не е ли опасно?

— Никак, уверявам ви. Както вътрешно, така и външно ще станете такава, каквата сте била.

— А моят мъж?

— Той ще бъде пресъздаден по същия начин. Скоро ще го пренесат тук и вие ще можете да разговаряте с него.

— И вие искате той или аз да се видим един друг незавършени?

— По-добре не би могло да бъде. Мога да ви уверя: когато завърша лекуването, ще станете почти точно такава, каквата сте били преди. Когато това време дойде, ще имате очи и ще можете да виждате с тях.

Тя мълчеше и той заговори отново:

— Вашият мъж имаше и други въпроси. Вие също можете да ги зададете.

— Други въпроси нямам. Само... Не, засега няма да ги задавам. Какво искаше да знае моят мъж?

— Кой сме ние — аз и подобните на мене. Как се е случило така, че сме ви прибрали и спасили. Защо сме ви спасили. Какво мислим да правим с вас, когато бъдете възстановени?

— Да, аз също съм мислила за всичко това.

— Мога да ви отговоря само на част от вашите въпроси. Нашата цивилизация, както вие вероятно вече сте разбрали, е изпреварила донякъде вашата. Ние сме започнали по-рано — сякаш извинявайки се, каза той. — Аз съм лекар на разузнавателна експедиция. На нас вече ни се е налагало да влизаме в контакт с човеци и сега се стараем те да не ни виждат — не бихме искали да предизвикваме у тях тревога или обърканост.

— Но защo тогава сте ни спасили?

— Беше станала катастрофа — това е извънреден случай. Ние не сме хора, но и на нас, както бихте казали вероятно вие, ни е присъща човечност. Ние не обичаме да гледаме как умираат живи същества. Случайно нашият кораб, когато стана всичко, се намираше само на няколко хиляди мили от вашия. Ние видяхме и започнахме да действуваме. Веднага щом бъдете възстановени, ние ще ви оставим на такова място, на което вашите събратя ще ви намерят бързо, а сами ще отпътуваме по-нататък.

— Колко време ще бъдем... Докторе, а ще изглеждам ли както преди?

— Дали ще изглеждате както преди? Важно ли е това за вас?

— Да, о, да, това е много важно! По-важно от всичко!

Той заговори бавно:

— За това някак си не се замислях, а сега започвам да разбирам: та нали не знаем точно как сте изглеждали. Как бихме могли да ви направим точно такава, каквата сте била?

— Не зная как, но сте длъжни! Длъжни сте! — почти извика тя и почувствува как новите мускули в гърлото ѝ я заболяха от напрежение.

Той не каза нищо и изведнъж тя почувствува умора. Току-що беше така разтревожена и развълнувана, а сега изведнъж стана уморена и сънна. Искаше ѝ се да заспи и да забрави за всичко.

Тя спеше. Когато се събуди отново, дочу нов глас. Тя не го позна, но той каза:

— Здравей, Маргарет! Къде си?

— Кой е? Фред?

— Ти имаш друг глас.

— Ти също.

— Странно е как веднага не се сетихме, че гласовете ни ще се изменят.

— Ние сме свикнали повече да мислим за това, как изглеждаме — каза тя с треперещ глас.

Той мълчеше, защото мислеше точно за същото.

— Фред! — повика го тя.

— Тук съм.

— Ти говори ли с него за това?

— Заговори ми той самият. Каза ми, че ти се тревожиш във връзка с това.

— А според теб, това не е ли важно?

— Как не, струва ми се, че е важно. Той ми каза, че технически всичко ще бъде направено добре — ще имаме правилни черти на лицето и безупречна кожа.

— На мен това не ми е нужно — на мене ми трябва собственото ми лице с неговите неправилни черти. Гласът не е толкова важен, но нека ми върнат моето лице! Не искам да съм красива, защото зная, че ти не искаш това.

— Кой ти е казал това? — изумено запита той.

— Ти си мислиш, че след преживените две години с тебе не съм го разбрала?

— Добре ли се чувствуваш, Маргарет? Ти говориш малко възбудено.

— Не, а твърде логично. Ако бях уродлива или красавица, ти би ме ненавиждал. Ако бях уродлива, хората биха те съжалявали и ти не би могъл да понесеш това; а ако бях красавица, тебе вероятно биха престанали да те забелязват до мене. Аз просто не съм красива — точно толкова, за да се изненадват как си могъл да се ожениш за такава обикновена жена.

Той не отговори веднага:

— Дори не ми е минало през главата, че ти си мислиш за мене такива неща. Това е глупаво, Маргарет. Ожених се за тебе, защото те обичах.

— Може би. Но защо си ме обичал?

— Да не се ровим в това — примирително каза той. — Едно ще ти кажа, Маргарет: ти дрънкаш глупости. Аз те обичам за твоя характер, за твоята личност.

— Фред, не е нужно да ме лъжеш. Аз искам да бъда същата, каквато и преди, тъй като зная, че именно такава съм ти нужна. Ти имаш сигурно око, т.е. имаше. Може би ти ще му опишеш някак си нас?

— Бъди разумна, Маргарет, ти отлично знаеш, че по словесно описание не може да се съди за нищо.

— Фред — развълнувано го прекъсна тя, — помниш ли стереоснимката, която направихме, преди да излетим от Марс? Тя

трябва да е някъде на кораба.

— Ти искаш невъзможното. Ние не знаем къде е сега нашият кораб. Групата, в която влиза лекарят, осъществява разузнавателна експедиция. Парчетата от нашия кораб са останали далече зад нас.

Силите я напуснаха. Ако би имала очи, би заплакала, но сега можеше да плаче само душата ѝ.

Изглежда, че него го отнесоха, тъй като никакъв отклик на нейните лишени от сълзи ридания не се получи. А след това тя изведнъж почувствува, че няма за какво да плаче. Нещо повече, на душата ѝ стана леко и весело и неочаквано я прониза мисълта: „Докторът ми е дал още някакво лекарство — той не иска да плача. Добре, няма. Ще мисля само за приятни неща, ще се радвам...“

Вместо това тя потъна в сън без сънища.

Когато се събуди, тя си спомни разговора, който беше имала с Фред и чувството на отчаяние се върна, „Ще се наложи да разкажа всичко на лекаря — помисли си тя. — Може би той ще измисли нещо. Да, аз искам твърде много, но без него всичко, което е направил и прави за мене, няма да има за мен никаква стойност.“

Оказа се обаче, че съвсем не е необходимо да говори с лекаря — той вече знаеше всичко от Фред.

— Вие искате невъзможното — каза лекарят. — Разбитият кораб остана на стотици милиони мили зад нас. Експедицията има задачи, които трябва да изпълни.

— Разбира се, вие сте прав. Простете ми, докторе, че помолих за това.

Изглежда, че той прочете мислите ѝ, защото каза:

— Да преживявате така заради подобна дреболия! Та нали, доколкото ние можем да съдим, разликите във външността между които и да са две човешки личности от един пол са съвършено незначителни.

— Различията за вас са незначителни, защото вие всъщност абсолютно нищо не знаете за човеците — мъже и жени!

Малко раздражено той отвърна:

— Вие сте като деца, но понякога на детето трябва да се отстъпва. Ще помисля какво може да се направи.

Тя лежеше потънала в собствените си мисли и почти не чувствуваше как лети времето. Но постепенно започна да усеща

странни убождания, разпространяващи се по цялото ѝ тяло. Болката, която до този момент изпитваше, бавно намаляваше и накрая изчезна. Съвсем не можеше да се нарече болка онова, което изпитваше сега. По-скоро дори беше приятно — сякаш леко масажират тялото ѝ, опъвайки мускулите.

И изведнъж тя се сети, че ѝ растат нови ръце и крака.

Когато разбра това, по страните ѝ потекоха сълзи. „Сълзи — помисли си тя, — истински сълзи, аз ги усещам! Растат ми ръце и крака и мога да плача отново! Но аз и досега нямам очи... Или може би и те отново ми израстват? Трябва да му кажа, че очите ми трябва да са сини.“

И следващия път, когато лекарят заговори с нея, тя го помоли за това.

— Нека бъде както искате — добродушно отвърна той, сякаш глезейки капризно дете.

— И още нещо, докторе, по повод на кораба.

— Изключено е, както вече ви казах. Обаче това не е необходимо. — Той помълча, предвкусваше предварително ефекта, който ще произведат думите му. — Прегледах нашия архив. Както и трябваше да се очаква, разбитият ви кораб е бил изследван щателно с надеждата да се получи информация, която би могла да ни помогне по-добре да разберем вашите събрата. Стереоснимките са били намерени и взети — те са около дузина.

— Около дузина?! Но как?...

— Изглежда, че от вълнение сте забравили, че снимките не са една, а повече. На всички тях очевидно сте вие и вашият мъж. Но сте се снимали в много различни условия и с различни камери, защото дори аз, макар зрението ми да е различно от човешкото, забелязвам в образите известни разлики. Може би вие ще ни кажете коя снимка трябва да послужи за образец?

— По-добре е, ако аз реша това с мъжа си.

Тя лежеше и мислеше. Дузина стереоснимки! Тя си спомняше само за една, една-единствена. Те бяха позирали и за други снимки по време на медения си месец и след него, но те бяха останали в къщи, на Марс.

— Как се чувствуваш? — произнесе новият глас на Фред.

— Някак си странно — струва ми се, че ми растат нови ръце и крака.

— На мене също. Сега вече е сигурно, че скоро ще станем същите, каквито сме били преди.

— Мислиш ли? Аз си спомням само за една снимка, а лекарят казва, че са намерили цяла дузина. И твърди, че лицето ми се променя от снимка на снимка.

Фред мълчеше.

— Фред, те по-красиви ли са от мене?

— Ти не разбираш, Маргарет.

— Всичко разбирам. Искам само да зная дали снимките са били направени преди нашата сватба или след нея?

— Разбира се, преди. След нашата сватба с никого повече не съм се срещал.

— Благодаря ти, мили.

Тези думи, казани с нейния нов глас, прозвучаха ядовито и тя сама си дръпна юздите. „Не трябва да разговарям така — премина през главата й. — Аз познавам Фред, познавам неговите слабости, знаех ги и преди да се омъжа за него. Трябва да го приемам такъв, какъвто е, и да му помогна, а не да се заяждам.“

— Познавах тези момичета слабо и познанствата ми бяха кратки — каза той. — Хубавки, но в останалото не кой знае какво. Не мога да ги сравнявам с тебе.

— Не е необходимо да се извиняваш. — Този път гласът й прозвуча меко и с искрица смях. — Ти не си виновен, че си им се харесвал. Защо не си ми казал за тези снимки по-рано?

— Страхувах се да не ревнуваш.

— Може би щях и да поревнувам, но това би преминало. Каж ми, Фред, има ли сред тях някоя, която да ти е харесвала особено много?

Стори й се, че той се напрегна. Със сдържан и безстрастен глас той каза:

— Не. Защо?

— Просто си помислих, че може би ще поискаш лекарят да ме направи да приличам на нея.

— Не говори глупости, Маргарет! Аз не искам ти да приличаш на когото и да било друго. Не искам повече да виждам тези празни

лица!

— Но аз си мислех...

— Тези снимки не означават за мене абсолютно нищо, отдавна вече нищо не значат. Не съм ги изхвърлил само защото съвсем бях забравил за тях и нито веднъж не съм си ги спомнял.

— Добре, Фред, ще помоля лекаря да вземе за образец именно снимката, на която сме ние двамата.

— Тази, в едрия план — гледай да не ги обърка!

— Ще се помъча да му обясня.

— Чак тръпки ме побиват, като си помисля, че е възможно до края на живота си да изкарам с някоя от тези физиономии. Само той да не ги обърка — искам да виждам твоето лице, а не нечие друго.

— Добре, мили.

Сега, когато всичко сякаш беше уредено, времето се влачеше побавно отпреди. Ръцете и краката растяха, очите също. Тя започна да усеща основата на пръстите и все по-често и по-често виждаше светлинни светкавици — оживяваше очният нерв. Понякога усещаше в дробовете си болка, но знаеше, че това са болки на растежа, на оздравяването, и им се радваше.

И накрая дойде денят, когато лекарят каза:

— Вие сте здрава. След едно денонощие, ако се използва вашата мярка за време, ще ви снема превръзките.

Нейните нови очи се напълниха със сълзи.

— Докторе, не зная как да ви благодаря!

— Не е необходима никаква благодарност, аз просто се занимавах със своята работа.

— А какво ще стане сега с нас?

— Ние прибрахме стар товарен кораб на вашите съплеменници, който е бил изоставен от екипажа си, и го приведохме в ред.

— Но нима аз така и няма да мога да ви видя?

— Това би било нежелателно. Поради известни съображения ние предпочитаме да не се показваме и поради същата причина ще се погрижим вие да не вземете със себе си нито една направена от нас вещ.

— Ако аз бих могла поне да ви стисна ръката, да направя нещо...

— Аз нямам ръце.

— Няmate ръце? Но как тогава вие, как успявате без тях да правите такива сложни неща?

— Нямам право да ви отговоря. Бихте ли искали да поговорите с мъжа си, преди да заспите?

— А непременно ли е необходимо да заспя? Толкова съм развълнувана, толкова ми се иска да скоча от леглото, да скъсам превръзките и да се разгледам.

— Ако съм ви разбрал правилно, на вас не ви се иска много сега да поговорите с мъжа си.

— Първо искам да видя себе си.

— Ще ви се наложи да почакате малко. По време на съня ще се повиши тонусът и силата на вашите мускули и ще бъдете подложена на заключителен медицински преглед. Това е много важно.

Тя искаше да го прекъсне, но той я спря:

— Помъчете се да се успокоите. Аз мога да управлявам вашите чувства с помощта на лекарства, но е по-добре да ги управлявате самата вие — по-късно ще получите възможност да им дадете отдушник. А сега съм длъжен да ви оставя. Вие няма да чуete за мен повече никога.

— Никога?

— Никога. Прощавайте.

За миг тя почувствува как до челото ѝ леко се докосва нещо прохладно и грапаво. Тя се опита да вдигне ръка и да досегне челото си, но не можа и само каза през сълзи:

— Прощавайте, докторе.

Този път събуждането беше друго. Още преди да отвори очи, тя чу стържене и тихо бучене — работеха обикновени ракетни двигатели.

Когато се опита да седне, клепките ѝ се отвориха и тя видя, че е вързана за леглото с предпазни ремъци. С несигурни движения започна да откача ремъците. Като откачи половината, тя спря и започна да разглежда ръцете си. Те бяха силни, гъвкави и красиви, със здрав загар. Няколко пъти тя сви и отпусна пръсти. Прекрасни ръце! Лекарят не беше я излъгал. Тя огледа краката и тялото си — придирчиво, сякаш оглеждаше краката и тялото на непознат човек. Направи няколко крачки напред и отстъпи назад. Тялото ѝ беше красиво и се чувствуваше великолепно — повече не можеше да се иска. Но лицето?

Тя се извърна, търсейки с очи някакво огледало, и дочу:

— Маргарет!

На леглото отсреща се изправяше Фред. Погледът на всеки се обърна към лицето на другия и замря прикован. Дълго и мълчаливо те се гледаха, без да се откъсват един от друг.

Те намериха огледало и се спряха, гледайки в него, прехвърляйки поглед от едно лице на друго, и този път мълчанието продължи по-дълго и беше тягостно.

Какъв изумителен художник се беше оказал лекарят! Абсолютно точно, черта по черта, той беше пресъздал лицата на Фред и на нея. Формата и големината на челото, линията на косите, широчината на слепоочията и височината на скулите, формата и цветът на очите, контурите на носа, на устните, на брадичката — всичко беше както преди. Всичко.

Освен общото впечатление. Преди тя беше некрасива, а сега беше станала красавица.

„Трябваше да допусна, че подобно нещо е възможно — помисли си тя. — Случва се да видиш две сестри или майка и дъщеря с еднакви черти, сякаш лицата им са отлети в една и съща форма и въпреки това едното от тях е уродливо, а другото прекрасно.

С лицето на Фред работата стоеше по-зле. Фред не беше вече красавец. Наистина не беше и урод — лицето му беше станало по-силно и по-интересно. Но сега аз съм по-красивата. И той няма да се примири с това. За нас всичко е свършено.“

— Виж ти, каква женичка ми се е паднала! Поразгледай се само! Може ли мъничко да потъгувам?

— Фред, миличък, колко жалко — несигурно промълви тя.

— Защо? Какво от това, че на тебе ти е дал повече, отколкото си го молила, а на мен по-малко? Каква е разликата — не е ли все едно, щом като семейството е същото!

— Не трябва да се преструваш, Фред, та аз зная какво изпитваш сега.

— Нищо не знаеш! Та аз го помолих да те направи красива. Не бях сигурен дали ще успее, но въпреки това го помолих. И той ми каза, че ще се постараете.

— Ти си го молил? Не може да бъде!

— Може и още как! Недоволна ли си? Надявах се, че ще се постараете и с мене, но... Ти си се омъжила за мене поради външността

ми ли?

— Би трябвало да знаеш поради какво!

— Аз също не съм се оженил за тебе поради външността ти. Казвах ти това и по-рано, само че ти не ми вярваше. Може би поне сега ще ми повярваш.

— Може би... може би наистина външността не е чак толкова важна — с мъка проговори тя. — Възможно е във всичко да съм бъркала — да не съм разбирала кое е важно и кое не.

— Вярно е. Не си разбирала. Поради своето лице ти винаги си имала чувството за малоценност, а сега няма да имаш никакви основания за това. И може би сега мъничко ще попораснем.

Тя кимна. Беше странно да мисли, че той я прегръща с ръцете, до които тя никога не се е докосвала, целува я с устните, които не са я целували. „Но това не е важно — помисли тя. — Важно е да се знае, че какъвто и да е нашият облик, това сме си ние, същите ние. Да знаеш, че сега можем да не се тревожим за своите отношения, и то благодарение на доктора.“

— Фред — каза тя внезапно, притискайки, както и преди, лице към гърдите му — как мислиш, дали е възможно да си влюбена в двама наведнъж, и при това единият от тях да не е човек, а неизвестно какво?

Публикувано в списане „Наука и техника“, брой 12-13/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.